

## Arrest

nr. 200 486 van 28 februari 2018  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij  
advocaat J. HARDY  
Rue des Brasseurs 30  
1400 NIJVEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.**

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 23 februari 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) van 18 februari 2018 en van het inreisverbod (bijlage 13*sexies*) van 18 februari 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 februari 2017 dient verzoeker een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van de Europese Unie, in functie van zijn Belgisch minderjarig kind. Op 22 mei 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrestnr. 197 117 van 21 december 2017 het beroep verwerpt.

Op 17 oktober 2017 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9<sup>ter</sup> van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet). Op 8 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dezelfde dag wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Op 18 februari 2018 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal wegens slagen en verwondingen.

Op 18 februari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en een inreisverbod voor drie jaar (bijlage 13sexies). Dit zijn de bestreden beslissingen.

**“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING**

*Bevel om het grondgebied te verlaten*

*Aan de Heer die verklaart te heten(1):*

*naam: R. N.*

*voornaam: C. C.*

*geboortedatum: (...)*

*geboorteplaats: (...)*

*nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)*

*In voorkomend geval, ALIAS:*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

**REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:**

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15*

*december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en*

*volgende feiten en/of vaststellingen:*

*Artikel 7, alinea 1:*

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

*Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:*

artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

*De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.*

*Betrokkene is op heterdaad betrapt voor wederzijdse slagen en verwondingen. (PV BR.43.LL.019113/2018 van de politie zone van Brussel.)*

*Op 31.01.2000 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen door de politie rechtbank van Brussel voor slagen en verwondingen. Op 24.11.2016 werd betrokkene veroordeeld tot een straf van 8 maanden door de correctionele rechtbank van Brussel voor valsheid in geschrifte*

*Gezien het gewelddadige karakter en de herhaling van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 18.01.2018.*

*Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.*

*Een dwangverwijdering is proportioneel.*

*Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.*

*Betrokkene diende op 02.02.2017 een aanvraag in volgens art 40ter van de wet van 15.12.1980 als ouder van een Belgisch kind.*

*Betrokkene is ingeschreven op (...) Vorst en zijn dochter staat ingeschreven op volgend adres :*

*(...) Luik. De uitwijzing van eenouder die niet samenwoont met zijn kinderen heeft niet hetzelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen dan de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in dienst land van herkomst*

*Terugleiding naar de grens*

**REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:**

*Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen<sup>2</sup> om de volgende redenen:*

*Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.*

*Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.*

*Betrokkene is op heterdaad betrapt voor wederzijdse slagen en verwondingen. (PV BR.43.LL.019113/2018 van de politie zone van Brussel.)*

*Op 31.01.2000 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen door de politie rechtbank van Brussel voor slagen en verwondingen. Op 24.11.2016 werd betrokkene veroordeeld tot een straf van 8 maanden door de correctionele rechtbank van Brussel voor valsheid in geschrifte*

*Gezien het gewelddadige karakter en de herhaling van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

*Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.*

*Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:*

*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 18.01.2018.*

*Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.*

*Een dwangverwijdering is proportioneel.*

*Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.*

*Vasthouding*

**REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:**

*Met de toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid (aanhoudingsmandaat) van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:*

*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 18.01.2018.*

*Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.*

*Een dwangverwijdering is proportioneel.*

*Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.*

*Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.*

*Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.”*

#### “INREISVERBOD

Aan de Heer die verklaart te heten(1):

Naam : R. N.

voornaam : C.C.

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Congo (Dem. Rep.)

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 18.02.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

#### REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:*

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

*Betrokkene is op heterdaad betrapt voor wederzijdse slagen en verwondingen. (PV BR.43.LL.019113/2018 van de politie zone van Brussel.)*

*Op 24.11.2016 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 8 maand door de correctionele rechtbank van Brussel voor valsheid in geschrifte.*

*Op 31.01.2000 werd betrokkene veroordeeld tot een boete door de politierechtbank van Brussel voor slagen en verwondingen*

*Gelet op het geweldadige karakter en de herhaling van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 18.01.2018.*

*Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.*

*drie jaar*

*Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:*

*Betrokkene diende op 02.02.2017 een aanvraag in volgens art 40ter van de wet van 15.12.1980 als ouder van een Belgisch kind.*

*Betrokkene is ingeschreven op (...) Vorst en zijn dochter staat ingeschreven op volgend adres :*

*(...) 4020 Luik. De uitwijzing van eenouder die niet samenwoont met zijn kinderen heeft niet hetzelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen dan de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in dienst land van herkomst*

*Gezien het gewelddadige karakter en de herhaling van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”*

## 2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. In het verzoekschrift vraagt de verzoeker dat de procedure voor de Raad in de Franse taal wordt gevoerd.

Er dient evenwel op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van de vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

*“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”*

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werking het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van talen in bestuurszaken (Les Nouvelles, Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250).

Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissingen door het bestuur, conform de bepalingen van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, werden genomen in het Nederlands dient de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad te worden gehanteerd.

2.2 Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in die mate onontvankelijk is.

### 3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

#### 3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

*“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.*

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid aan dat de dringendheid op voldoende wijze is geattesteerd door het feit dat hij is vastgehouden met het oog op verwijdering. De gewone procedure kan niet verhinderen dat het nadeel zich zal voltrekken. Enkel een behandeling in hoogdringendheid kan hem het recht op een effectief rechtsmiddel garanderen. Indien de Raad toch van oordeel zou zijn dat de situatie niet dringend is, dan zal verzoeker toch de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissingen verder zetten volgens de gewone procedure.

De Raad meent dat een onderscheid moet gemaakt worden wat de beoordeling van de uiterst dringende noodzakelijkheid betreft, naargelang verzoeker de verwijderingsmaatregel (bijlage 13septies), dan wel het inreisverbod (bijlage 13sexies) viseert.

De Raad stipt aan dat door verzoeker geenszins aannemelijk wordt gemaakt dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen voor zover de huidige vordering het inreisverbod (bijlage 13sexies), tot voorwerp heeft. Verzoeker brengt immers geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat zijn onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied absoluut noodzakelijk zou zijn waardoor

het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel, zich zou voltrekken.

Aangezien de uiterst dringende noodzakelijkheid niet wordt aangetoond met betrekking tot het inreisverbod (bijlage 13*sexies*), kan onderhavige vordering geen aanleiding geven tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de tweede bestreden beslissing. Wanneer geen uiterst dringende noodzakelijkheid werd vastgesteld, dient de vordering tot schorsing immers op grond van artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet te worden verworpen.

Met betrekking tot de verwijderingsmaatregel (bijlage 13*septies*) daarentegen blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoeker op 18 februari 2018 van zijn vrijheid werd beroofd en wordt vastgehouden in Vottem. Omwille van de vasthouding en de overbrenging met het oog op zijn verwijdering, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten, thans de eerste bestreden beslissing, heeft plaatsgevonden.

De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet wat het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) betreft.

### 3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Nu *supra* werd vastgesteld dat niet aan de vereiste van hoogdringendheid is voldaan voor het aangevochten inreisverbod, wordt het middel in al zijn onderdelen enkel onderzocht wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten zonder vrijwillige vertrektermijn.

3.2.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 41, §1 van de wetten betreffende het gebruik van talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966. Hij betoogt dat de bestreden beslissingen in het Frans dienden te worden opgesteld, nu verzoeker geen woord Nederlands begrijpt.

Een bijlage 13*septies* is geen "akte" waaromtrent verzoeker als particulier het gebruik van een bepaalde taal kan eisen, doch een politiemaatregel, die werd genomen na controle of verzoeker aan de verblijfswetgeving voldeed. De bijlage 13*sexies* is een onderdeel van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. De wetten betreffende het gebruik van talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966, kunnen in dit verband niet dienstig worden ingeroepen. Deze beslissingen werden genomen en betekend in Vottem, dus in het Nederlandse taalgebied, zodat de betekening terecht in het Nederlands geschiedde (R.v.St. nr. 133.923 van 14 juli 2004; R.v.St. nr. 82.183 van 3 september 1999). De bestreden beslissingen zijn niet het gevolg van een of andere aanvraag van verzoeker, maar ambtshalve beslissingen, genomen op grond van de door verzoeker niet betwiste vaststelling dat hij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort of van een geldig visum/verblijfstitel. Artikel 41, § 1, van de gecoördineerde wetten op het gebruik van talen in bestuurszaken is in deze niet van toepassing. Conform artikel 39, § 1, *juncto* artikel 17, § 1, a, van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken diende de zaak behandeld te worden in de taal van het taalgebied waar ze gelokaliseerd is, *in casu*, gezien de controle in Vottem plaatsgreep, het Nederlandse taalgebied.

3.2.2 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 62, 74/11, 74/13 en

74/14 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuursbeslissingen, van het evenredigheidsbeginsel, van het recht van verdediging, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, van het beginsel '*audi alteram partem*', van het hoorrecht (als nationaal rechtsbeginsel en als unierechtelijk beginsel), van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheids- of proportionaliteitsbeginsel.

Vooreerst geeft verzoeker een uitgebreide theoretische toelichting van de door hem geachte geschonden rechtsregels en beginselen. De Raad onderschrijft deze theoretische toelichting.

In zijn eerste onderdeel van het enig middel voert verzoeker de schending aan van een eerlijke administratieve procedure, van de rechten van verdediging, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van het principe *audi alteram partem*, van het hoorrecht, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht en van het voorzichtigheidsbeginsel.

Verzoeker is van oordeel dat hij niet de kans heeft gehad om op een nuttige en effectieve wijze zijn argumenten naar voor te brengen in het kader van het beslissingsproces. Indien hij wel op nuttige en effectieve wijze zou gehoord geweest zijn, dan had hij elementen kunnen voorleggen die een invloed zouden gehad hebben op het beslissingsproces. Verzoeker meent dat de beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven zonder termijn voor vrijwillig vertrek anders zou zijn geweest.

Verzoeker stelt dat hij op geen enkel ogenblik de vraag heeft gehad of hij iets wou inbrengen tegen een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek.

- Verzoeker werd niet geïnformeerd van de beslissingen die de gemachtigde wou nemen, noch van de wettelijke bepalingen waarvan de gemachtigde toepassing wil maken.
- Verzoeker werd niet geïnformeerd van zijn rechten in het beslissingsproces.
- Men heeft hem niet geïnformeerd over de informatie en stukken die hij kan voorleggen.
- Verzoeker werd niet bijgestaan door een advocaat tijdens het beslissingsproces, noch van het recht bijgestaan te worden door haar advocaat.
- Verzoeker had geen toegang tot haar administratief dossier voorafgaandelijk aan de beslissingen.
- Verzoeker werd niet ingelicht van de onderliggende belangen aangaande de vragen die hem werden gesteld, noch van het feit dat de politie optrad op aansturen van de Dienst Vreemdelingenzaken en niet in het kader van een gerechtelijke procedure.
- Verzoeker zou niet correct zijn geïnformeerd van de elementen die hem worden verweten.
- Verzoeker zou niet voldoende tijd gekregen hebben om zijn opmerkingen over te maken.

Na een verdere theoretische uiteenzetting over de inhoud van het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur naar Belgisch administratief recht en het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht, wijst verzoeker eveneens op het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De Raad behandelt de aangevoerde schending van een eerlijke administratieve procedure, van de rechten van verdediging, van het principe *audi alteram partem* en van de hoorplicht gezamenlijk.

De hoorplicht als nationaal beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007 nr. 167.887; I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 235 - 275). RvV 214 423 - Pagina 6

De Raad stelt vast dat ten aanzien van verzoeker op 18 februari 2018 door de federale politie een administratief verslag werd opgemaakt. Blijkens dit administratief verslag werd verzoeker op heterdaad betrapt voor wederzijdse slagen en verwondingen.

De Raad stelt vast dat verzoeker een ruime theoretische invulling geeft aan de hoorplicht, die grotendeels steun vindt in de voormelde rechtsleer wat betreft het nationaal beginsel van behoorlijk bestuur (I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 235 - 275). Zo stelt Opdebeek : "*het feit dat het horen "nuttig" moet zijn impliceert vooral – maar niet uitsluitend- dat de betrokkene vooraf een afdoende kennis moet hebben van de feiten en de maatregel die de overheid van plan is te nemen. Alleen op die manier kan de bestuurde zich met kennis van zaken verdedigen.*" Verder blijkt eveneens uit deze rechtsleer dat Opdebeek onder het nationaal rechtsbeginsel van de hoorplicht beschouwt: de voorafgaande mededeling van de feiten die het bestuur

in de besluitvorming wil betrekken, de mededeling van de voorgenomen beslissing en de juridische grondslag ervan, bijstand of vertegenwoordiging door een raadsman, een redelijke termijn om het verweer voor te bereiden en inzage in het dossier.

*In casu* wordt ten aanzien van verzoeker een ernstige maatregel genomen die gebaseerd is op een gegeven dat hem als tekortkoming wordt aangerekend. Verzoeker maakt immers het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten met afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten en wordt op die grond vastgehouden met het oog op verwijdering en het gevaar voor de openbare orde is een van de motieven.

Het bestreden bevel steunt evenwel op drie motieven die elk afzonderlijk het bevel kunnen schragen. De gemachtigde verwijst naar artikel 7, alinea 1, ten eerste en ten derde die respectievelijk steunen op het feit dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten en hij wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde te kunnen. De beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen steunt op artikel 74/14 van de vreemdelingenwet en eveneens op twee elementen die elk afzonderlijk het gebrek aan termijn kunnen schragen. Enerzijds dat hij als een gevaar voor de openbare orde wordt beschouwd en anderzijds dat hij niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven. Zowel het bevel als de beslissing om geen termijn voor vrijwillig te vertrek toe te kennen steunen derhalve onder meer op de vaststellingen inzake openbare orde. Dienaangaande diende bijgevolg de hoorplicht als nationaal beginsel te worden gerespecteerd. Uit het voorafgaandelijk gehoor door de politie blijkt niet dat alle facetten van de hoorplicht als nationaal beginsel van behoorlijk bestuur werden gerespecteerd.

De Raad stelt dan ook *prima facie* vast dat de motieven gestoeld op artikel 7, alinea 1, 3° “*wanneer hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden*” en op artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet “*de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*” niet op wettige wijze zijn tot stand gekomen, nu verzoeker dienaangaande niet op wettige wijze werd gehoord.

Echter kan deze onwettigheid niet leiden tot de schorsing van het bevel en van de beslissing geen vrijwillige vertrektermijn toe te kennen. Zoals eerder aangegeven, steunt het bevel om het grondgebied te verlaten ook op de vaststelling dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten die het bestreden bevel eveneens kan schragen. Verzoeker betwist dit motief niet. Hij wijst ter terechtzitting weliswaar op een nieuwe medische aanvraag doch dergelijke aanvraag heeft geen automatische schorsende werking verder wordt met betrekking tot de opgeworpen medische elementen verwezen naar de bespreking hieronder. Verzoeker voert aldus geen enkel element aan dat als hij omtrent zijn illegaal verblijf in al zijn facetten was gehoord, dit tot een andere beslissing zou aanleiding kunnen geven hebben. Verzoekers medische aanvraag doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het onbetwist is dat hij niet over de vereiste documenten beschikt. Bovendien vindt deze verklaring van verzoeker dat hij een lopende medische aanvraag heeft, geen steun in het administratief dossier. Er is in het administratief dossier geen enkel spoor van een hangende medische aanvraag of andere aanvraag.

Ook wat betreft de beslissing tot afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek, voert verzoeker niets aan tegen het dragend motief dat hij niet in het bezit is van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie, dat hij met zijn eigen middelen niet wettelijk kan vertrekken en dat hij manifest weigert om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie. Verzoeker bevestigt in het verzoekschrift dat hij niet wil of kan terugkeren naar zijn land van herkomst. De nieuwe medische aanvraag dateert overigens van na de bestreden beslissing en lijkt een poging om de uitvoering van het bevel te verhinderen.

Wat betreft het hoorrecht als algemeen unierechtelijk beginsel, kan verzoeker wederom in zijn theoretische uiteenzetting gevolgd worden. De hoorplicht naar unierecht houdt eveneens het recht van eenieder in om te worden gehoord voordat een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36 ).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken



voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

*In casu* wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek opgelegd, in toepassing van de artikelen 7 en 74/14 van de vreemdelingenwet. Het wordt door verweerder niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 en artikel 7,4 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, en de termijn voor vrijwillig vertrek tot 0 te reduceren, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is dus *in casu* ook van toepassing.

In dit verband dient ook te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert in het eerste en tweede onderdeel, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin de hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden. Het arrest Boudjlida legt dienaangaande de verantwoordelijkheid bij de lidstaten door te stellen dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit uit te vaardigen, zij dus gehouden is aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (zoals omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet) opgelegde verplichtingen te voldoen en zij de betrokkene daarover moet horen, in die zin dat de derdelander naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar moet kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf, over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit en over de modaliteiten van het vertrek, zoals de termijn voor vertrek en de vrijwillige of gedwongen aard van het vertrek. De betrokkene moet zich tijdens het gehoor coöperatief opstellen. Verder verduidelijkt het arrest Boudjlida eveneens dat het hoorrecht als unierechtelijk beginsel niet inhoudt dat de nationale autoriteit voorafgaandelijk aan dit gehoor de betrokkene in kennis moet stellen van haar voornemen een dergelijk besluit vast te stellen, noch om hem mee te delen op welke gegevens zij dat besluit wil baseren, noch om hem bedenktijd te geven alvorens hem te horen. (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 49, 50 en 55)

De Raad wijst er niettemin op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze

onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). In deze kan verweerder worden gevolgd. Er moet dus blijken dat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Verzoeker geeft in het verzoekschrift een hele opsomming van wat hij allemaal zou ingeroepen hebben, indien hij op dienstige wijze gehoord zou zijn geweest. De Raad volgt verzoeker echter niet waar hij stelt dat het niet kan uitgesloten worden dat de elementen *in casu* van dien aard zijn dat het een invloed had kunnen hebben op het bestreden bevel of op het gebrek aan termijn voor vrijwillig vertrek.

De elementen hebben immers geen betrekking op het feit dat verzoeker geen houder is van de vereiste documenten en dat hij op eigen initiatief geen einde maakt aan zijn onwettig verblijf. Ook wat betreft het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, met name dat rekening moet gehouden worden bij de afgifte van het bevel met het gezinsleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand, haalt verzoeker niets mogelijks overtuigends aan.

Verzoeker haalt zijn gezinsleven met zijn dochter in België aan en met zijn twee kinderen in Londen.

Uit de lezing in de bestreden beslissing blijkt dat er weldegelijk gemotiveerd werd omtrent de aanwezigheid van zijn dochter in België: *“Betrokkene diende op 02.02.2017 een aanvraag in volgens art 40ter van de wet van 15.12.1980 als ouder van een Belgisch kind. Betrokkene is ingeschreven op (...) Vorst en zijn dochter staat ingeschreven op volgend adres : (...) Luik. De uitwijzing van eenouder die niet samenwoont met zijn kinderen heeft niet hetzelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen dan de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in dienst land van herkomst.”* Verzoeker betwist niet dat zijn aanvraag gezinshereniging in functie van zijn dochter reeds werd geweigerd en dat het beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad tegen voormelde beslissing is verworpen. In het arrestnr. 197 117 van 21 december 2017 oordeelde de Raad dat het voorgehouden bestaan van een gezinsleven wel in overweging werd genomen nu er verwezen werd naar het gedrag van verzoeker en zijn antecedenten en dat het hebben van een kind hem niet verhindert heeft om dergelijke feiten te plegen. Bovendien is zijn dochter thans meerderjarig en wordt het bestaan van een effectief beleefd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders niet vermoed. Verzoeker betwist niet dat zijn dochter niet bij hem inwoont maar stelt regelmatige contacten met haar te onderhouden. Verzoeker wijst erop dat de moeder van zijn dochter verhindert dat zij contact hebben met elkaar en de moeder zal haar eveneens verbieden hem te bezoeken in zijn land van herkomst. Nu verzoekers dochter meerderjarig is kan haar moeder haar niet verbieden hem te bezoeken in zijn land van herkomst, aldus kan zijn betoog niet worden bijgetreden. Waar verzoeker nog wijst op zijn minderjarige kinderen in Londen wijst de Raad erop dat het inreisverbod niet geldt voor het Verenigd Koninkrijk aangezien dit land het Schengenacquis niet ten volle toepast. Bijgevolg staat het verzoeker vrij de kinderen te bezoeken in het Verenigd Koninkrijk.

Verzoeker wijst op zijn vast adres in België en waarvan de verwerende partij op de hoogte is zodat er geen risico bestaat op onderduiken.

Dit argument weerlegt evenwel niet het motief dat verzoeker op het moment van zijn arrestatie niet in het bezit is van de vereiste reisdocumenten en dat hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfsituatie. Verzoeker bevestigt overigens dat hij niet wil onderduiken maar integendeel zijn verblijfsrecht tracht te regulariseren. Hij wijst in dit verband op het feit dat hij vele jaren in België heeft verbleven. Verzoeker voegt evenwel geen stukken toe waaruit blijkt dat hij ‘vele’ jaren in België heeft verbleven en een privéleven heeft opgebouwd in België. Verzoeker weerlegt met dit argument evenmin dat hij thans niet over de vereiste reisdocumenten beschikt.

Waar verzoeker betoogt dat zijn termijn van 30 dagen van het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten nog niet verlopen was merkt de Raad evenwel op dat het motief dat hij manifest weigert om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettig verblijf overeind blijft aangezien dit motief door

verzoeker niet wordt betwist en in tegendeel wordt bevestigd in zijn verzoekschrift. Verzoeker betoogt immers dat hij over een verblijfsrecht zou moeten beschikken aangezien hij vele jaren in België heeft verbleven. Overigens heeft verzoeker weldegelijk het voorwerp uitgemaakt van een 'weigering van verblijfsrecht' met de betekening van de bijlage 20 van 22 mei 2017.

Verzoeker wijst op zijn medische aanvraag van 20 februari 2018 en de stukken in bijlage van het verzoekschrift.

Vooreerst merkt de Raad op dat de medische aanvraag dateert van na de bestreden beslissing. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker een medische aanvraag indiende op 17 oktober 2017. Op 19 december 2017 stelde de arts-geneesheer een advies op waarin hij verwees naar de medische getuigschriften van 20 september 2017, van 2 oktober 2017 en van 6 oktober 2017. De arts-adviseur stelde vast dat de termijn waarbinnen het niet mogelijk was om te reizen reeds versteken was en dat er geen contra-indicatie bestaat om terug te keren naar zijn land van herkomst. Hij concludeerde dat er geen sprake was van een ziekte in de zin van artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet. De medische stukken waarnaar verzoeker wijst in bijlage van het verzoekschrift dateren van voor het medisch advies van 19 december 2017 en geven zijn medische situatie weer zoals die reeds werd beoordeeld door de arts-geneesheer. Verzoeker toont geen 'nieuwe' medische situatie aan of dat zijn medische situatie dermate is gewijzigd dat hij bij een terugkeer slachtoffer zou worden van onmenselijke of vernederende behandelingen, in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Het feit dat verzoeker zijn partner niet heeft geslagen en meent dat de andere strafrechtelijke feiten verouderd zijn doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij niet in het Rijk verblijft met de nodige documenten en hij verder niet de intentie heeft om een einde te maken aan zijn onwettig verblijf door uitvoering te geven aan de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten.

De Raad merkt nog op, wat zijn privéleven in België betreft ingevolge de vele jaren van zijn verblijf dat de bijgevoegde documenten niet wijzen op werkelijk duurzame banden met België die zijn banden met het herkomstland zouden kunnen overstijgen dermate dat dit de gemachtigde redelijkerwijs had kunnen bewegen tot het afzien van het opleggen van een bevel of het afzien van de afwezigheid van de vrijwillige vertrektermijn.

Louter ten overvloede blijkt eveneens dat verzoeker, weliswaar laattijdig, werd gehoord door de gemachtigde op 20 februari 2018 nu hij een vragenlijst kreeg in een taal waarvan wordt verondersteld dat hij die begrijpt. Hierin heeft verzoeker ingevuld dat hij geen partner heeft in België.

*Prima facie* blijkt dat een eventuele onwettigheid wat betreft het recht op een eerlijke administratieve procedure, de rechten van verdediging, het principe *audi alteram partem* of het hoorrecht niet tot de schorsing van de bestreden beslissing kan leiden. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet blijkt *prima facie* niet.

In zijn tweede onderdeel van het enig middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de formele motiveringsplicht en van de artikelen 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet. Verzoeker geeft terecht aan dat het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek op een correct motief moet steunen aangezien het een dragende component is van het bestreden bevel. Verzoeker is van oordeel dat dit thans niet het geval is omdat met vele elementen geen rekening is gehouden.

De Raad kan evenwel voor de bespreking van dit onderdeel verwijzen naar hetgeen bij het eerste onderdeel is uiteengezet. Verzoeker heeft wat betreft artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen element aangetoond aangaande zijn familieleven of het hoger belang van het kind en geen actueel element voorgelegd over zijn gezondheidstoestand. Wat betreft de termijn voor vrijwillig vertrek haalt verzoeker geen enkel element aan waaruit zou kunnen blijken dat hij enigszins nood had aan een vrijwillige vertrektermijn van dertig dagen, noch dat het motief dat hij manifest weigert om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie onwettig zou zijn. De gemachtigde zou geen rekening gehouden hebben met de concrete pertinente elementen eigen aan de zaak, maar de Raad heeft *supra* reeds vastgesteld dat *prima facie* geen element wordt aangehaald dat had afbreuk kunnen doen aan de resterende dragende motieven.

Ook het tweede onderdeel kan *prima facie* geen aanleiding geven tot de schorsing van de bestreden beslissing.

In zijn derde onderdeel van het enig middel voert verzoeker de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel, het recht op privéleven en gezinsleven en de motiveringsplicht. Verzoeker ontwikkelt dit onderdeel in het licht van artikel 8 van het EVRM en stelt dat niet op afdoende wijze is gemotiveerd aangaande zijn gezins- en privéleven. Er is geen belangenafweging gedaan, dit blijkt evenmin uit de motieven van de beslissing. Het bevel om het grondgebied te verlaten zonder vrijwillige vertrektermijn zou onevenredig zijn aan zijn banden met België en zijn kinderen die allen in Europa verblijven.

De Raad kan zich vinden in de theoretische omschrijving van het begrip gezins- en privéleven, zoals uiteengezet in het verzoekschrift. Echter artikel 8 van het EVRM houdt op zichzelf geen motiveringsplicht in (RvS 28 november 2017, nr. 239.974 cassatie).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort EHRM) stelt wel dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en privéleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is immers niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mungenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

De Raad kijkt dus in eerste instantie na of verzoeker een gezins- en privéleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het gezins- en privéleven door het nemen van de bestreden beslissing. Er moet minstens een begin van bewijs voorliggen.

Zoals supra reeds gesteld kan niet aangenomen worden dat de door verzoeker voorgelegde elementen een beschermingswaardig gezinsleven met zijn meerderjarige dochter in België inhoudt in de zin van artikel 8 van het EVRM. In de bestreden beslissing werd er op gewezen dat verzoeker niet samenwoont met zijn dochter en dat zijn kind meerderjarig is. Verwerende partij wijst op de mogelijkheid voor zijn

dochter om hem te gaan opzoeken in het land van herkomst. De argumenten van verzoeker dat hij in het 'geheim' contacten onderhoudt met zijn dochter omdat de moeder elk contact tracht te verhinderen en dat de moeder zijn dochter zal verbieden hem te gaan bezoeken in zijn land van herkomst, weerleggen het voormeld motief niet. Verzoekers dochter is meerderjarig en heeft geen toestemming nodig van haar moeder om verzoeker te bezoeken. Het staat verzoeker vrij zijn minderjarige kinderen die in Londen verblijven te bezoeken, nu het inreisverbod niet geldt ten aanzien van het Verenigd Koninkrijk. Verder blijkt uit het gehoorverslag van 20 februari 2018 dat verzoeker verklaarde geen vriendin of partner te hebben in België.

Wat verzoekers privéleven betreft verwijst hij naar twee verklaringen afgelegd door vrienden, in bijlage van het verzoekschrift. De twee verklaringen tonen evenwel geen beschermingswaardig privéleven in België aan. Uit de verklaringen blijkt dat verzoeker een uitgebreid sociaal leven onderhoudt in België en dat hij verschillende 'commerciële activiteiten' uitoefent. Het uitgebreid sociaal leven en de commerciële activiteiten waren geenszins gekend aan de gemachtigde, zodat hij hieromtrent geen belangenafweging moest maken, noch moest motiveren. Geenszins blijkt dat verzoeker ooit een stap heeft gezet om zijn verblijf te regulariseren in functie van zijn commerciële activiteiten of sociaal leven. De Raad kan geenszins aannemen dat er elementen voorliggen die wijzen op dermate sterke sociale banden met België dat de gemachtigde *in casu* had moeten afzien van de toepassing van de vreemdelingenwet ten voordele van de hogere rechtsnorm die artikel 8 van het EVRM is.

Een schending van het proportionaliteitsbeginsel, van het recht op een privéleven of van de motiveringsplicht blijkt *prima facie* niet.

Het derde onderdeel is *prima facie* niet ernstig.

In het vierde onderdeel van het middel wijst verzoeker opnieuw naar zijn medische toestand en het feit dat hij bij een gedwongen terugkeer het risico loopt te worden onderworpen aan een onmenselijke en vernederende behandeling waardoor artikel 3 van het EVRM wordt geschonden.

Opnieuw wordt verwezen naar de bespreking hierboven en de vaststelling dat de medische stukken dateren van voor het medisch advies van 19 december 2017 en verzoeker haalt dezelfde medische aandoening aan als in de medische aanvraag van 17 oktober 2017. Verzoeker toont geen nieuwe medische situatie aan of dat zijn medische aandoening dermate gewijzigd is dat hij bij een terugkeer slachtoffer zou worden van een onmenselijke of vernederende behandeling. De arts-adviseur stelde in het medisch advies van 19 december 2017 reeds vast dat er geen contra-indicatie bestaat op terug te keren naar zijn land van herkomst en dat er geen sprake was van een ziekte in de zin van artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet.

Het vierde onderdeel is *prima facie* niet ernstig.

Het vijfde onderdeel van het enig middel heeft betrekking op het inreisverbod.

Thans wordt de ernst van de middelen gericht tegen het inreisverbod niet onderzocht omdat de dringendheid van de vordering niet is aangetoond.

Verzoeker heeft geen ernstig middel aangebracht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zonder vrijwillige vertrektermijn dat tot de schorsing kan aanleiding geven. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten af te wijzen.

Uit wat voorafgaat volgt dat voor geen van beide bestreden beslissingen voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, waardoor de vordering moet worden verworpen.

#### 4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig Artikel**

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

N. MOONEN